

Jak se stal Babylón „nevěstkou“

„...A na jejím čele bylo napsáno jméno: Tajemství, Velký Babylón, matka nevěstek a ohavností země,“ říká Janovo Zjevení. Co to bylo za město, tento – Babylón, který se na dlouhá tisíciletí stal symbolem hříchu a smilstva?

Biblické tradice nám přinesly historii Babylonské věže a babylonského zmatení.

Ale bylo město hříchu vždy takové?

Zapomenutá tajemství starověkého Babylónu byla nečekaně odhalena prostřednictvím vědomého snění. A ukazuje se, že raný Babylón neznal ty hříchy, o kterých je psáno v Bibli. To vše přišlo mnohem později. K tomuto hroznému pádu do hříchu došlo a Babylón se stal „velkou nevěstkou“. O tom, kdo vlastně postavil Babylón, proč byla potřebná Babylonská věž a jak došlo k pádu do hříchu, o tom dnes půjde také vyprávění.

...Na pohasínajícím nebi se rozzářily první hvězdy. Poslední záblesky západu slunce vybarvily majestátní město do zlatova, jeho tyrkysové stěny, budovy obložené glazovanými dlaždicemi a fantastickými okřídlenými lvy na fasádách. Zlatem se třpytící zdobené vlasy, cesta dlážděná kameny opotřebovaná do lesku, po které denně projdou tisíce stop, projedou kola vozíků. Nyní zde vládne mír a ticho v očekávání, že se na temném nebi objeví královna noci - Měsíc.

A bylo řečeno, že se to stalo ve velmi dávných dobách. Cizinci z civilizace Sirius, kteří na Zemi založili Hyperboreu (viz jiná témata), postavili toto město a velký div světa - několikapatrový chrám. „Brána boží“, tak se tento chrám jmenoval, neboli „Baab Ilu“, jak jsem ho zde slyšela nazývat. Sedmipatrová věž „Baab Ilu“ se tyčí nad městem a dává jméno samotnému městu. „Baab Ilu“ je brána k Bohu, v našem jazyce Babylón. Bylo to tisíce let před slavným králem Chammurapim.

Objevil se bledý Měsíc obklopený tisíci hvězdami a průvod kněžek se vydal k velkému chrámu, samotné babylonské věži z Bible. Nejprve jedna, pak další stoupala po širokých schodech na vrchol.

Vpředu kráčí černovlasá kněžka s kulatým obličejem. Její velké oči se v přicházející noci zdají ještě černější a oblouky obočí se jí krouťí jako půlměsíce. Vlasy, krásně stočené a obkroužené, má svázané do zlaté obruče, na níž se třpytí zlatý půlměsíc. Zářivý náhrdelník, těžké náramky a bohaté náušnice hrají barvami kamenů ve slabém měsíčním světle. Bujná postava babylonské ženy byla zahalena do měkké modrozelené látky s našitými zlatými hvězdami a těžkým zlatým lemem zdobeným geometrickými vzory a třásněmi.

Průvod kněžek u Babylonské věže

Kroky dívek jsou sotva slyšitelné. Znenadání jsem tou, kterou jsem právě viděla. Jdu nahoru. Schody jsou stále užší a užší. Šest pater věže je už za námi a před námi se objevuje „Sedmé nebe“. Byl to chrám čtyřúhelníkového tvaru zakončený zlatou pyramidou. Jeho dveře se ve zdi mechanicky otevřely a my vstoupili dovnitř.

Maličká lampa osvětlovala dokonale krychlovou komoru, která byla zcela prázdná. Stěny vykládané bílým mramorem vypadaly jako z cukru a podlaha a strop se leskly zlatými deskami.

Dveře, kterými jsme vstoupily, splynuly s jednou ze stěn a uzavíraly tento magický prostor. Moje ruka sama otočila nějakou dlaždici ve zdi a ve stropě se otevřel čtvercový průzor. V tomto otvoru se objevil Měsíc. Lampsy byly zhasnuty a jen stříbrné světlo měsíčního disku ozařovalo shromáždění.

Byl to chrám Měsíce a Slunce. V noci se zde uctíval Měsíc, přes den světili Slunce, které se ukazovalo ve stejném otvoru ve stropě.

Slova starodávných hymnů se rozléhala a monotónně opěvovala Měsíc a velké bohy, kteří střežili město a jeho obyvatele. V průzoru se na pozadí Měsíce objevovaly postavy a vyobrazení, vize dávných bohů. Hle, objevila se krásná bohyně. Je to sestra Isidy, egyptské bohyně. Zde jí říkají Ištar. Stejně jako Isis se narodila na Měsíci, když na něm předkové Atlantánů letěli k Zemi ze své vzdálené vlasti (viz téma: Měsíc, archa Atlantánů). A tady je její manžel Ummuzu neboli Tammuz (příbuzný Osirise), který přišel z planety u Siria, jež sousedila s planetou pra-Atlantů.

Jsou vidět v ohnivé záři - neboť již odešli do prostoru jiné dimenze a jejich těla byla již z jemnohmotné či ohnivé hmoty, ačkoli byli lidmi před velkou potopou, která pohltila Atlantidu. Nyní se stali učiteli lidstva.

Obrazy se střídají a já vidím, jak ještě před potopou Ištar a Ummuzu se svým lidem staví věž-chrám, v jejíž horní místnosti se dalo snadno komunikovat s lidmi z jiných civilizací a planet. Tam bylo možné přímo komunikovat s planetami poblíž Siria nebo v Orionu. Postupně tato budova z pálených barevných cihel roste. Při jejich výrobě se do hlíny přidávaly barvy. Byly spojovány nějakým druhem roztoku. To byly technologie Atlanťanů a Hyperborejců. Pod těmito jmény na Zemi znali ty, kteří přišli z jiných planet.

Když postavili první stupeň, začali stavět další a tak dále. Tisíce očarovaných Babyloňanů se dívaly na tento mystický čin, když se vzduchem pohybovaly kamenné bloky a mramorové desky. Vskutku, sami bohové budovali chrám. Bohyně Ištar přinesla do chrámu keř vyrobený ze zlata. Jeho zlaté lístky byly jako živé. Byl to magický předmět, s jehož pomocí mohli lidé komunikovat s duchovně rozvinutějšími a vzestoupenými civilizacemi, tj. s takzvanými bohy starověku. Podobný keř ukradl Mojžíš pro Anunnaki před exodem Židů z Egypta (viz téma: Exodus Židů z Egypta aneb kdo oklamal Mojžíše).

A tenkrát nebyla žádná velká babylonská nevěstka, pouze panny byly kněžkami chrámu. Zde vidím, jak zlatý keř vyšel z otevřeného výklenku a jeho lístečky se rozezněly ve stříbrném světle Měsíce za zvuků slavnostních hymnů a magických zaklínadel.

Ale čas ubíhal. A daleko odtud, v Tibetu, se náhle otočil krystal Země. Zmocnili se jej Anunnaki z Nibiru. Tím, že jej otočili, způsobili, že příslušníci vyšších civilizací nemohli být dál s lidmi. Byli jednoduše vrženi do prostoru jiné dimenze, protože prostor hustého světa se stal velmi hrubým (viz další témata na webu). Tak musel být opuštěn i chrám na území Babylónu, „bohové“ již nemohli žít po boku lidí. Lidé, kteří zůstali, začali zapomínat na své pravé Učitele. V té době začali v Babylónu vládnout potomci Cháma, syna Noemova, nikoliv starověcí bohové a kněží. Přispěli k tomu Anunnaki, kteří s Noemovou rodinou prováděli zvláštní experiment.

Brzy lidé úplně zapomněli na skutečné bohy a všechny vazby s vzestoupenou civilizací byly zpřetrhány. Do chrámové komnaty na sedmém stupni babylonské věže umístili zlatou sochu Marduka, o němž jim vyprávěli nyní zde vládoucí potomci Noema. Ještě později se tam objevila zlatá socha Býka - symbolu nastupující éry.

Kdo je tedy Marduk? Vnitřní hlas naznačoval, že Anunnaki tak nazývali Rádža Slunce, které kameny Tartaru spálily během invaze temných civilizací antisvěta

do našeho světa. Rádža Slunce bylo součástí naší sluneční soustavy a bylo jakoby starším bratrem našeho Slunce. Když ale shořelo, proměnilo se v hnědého trpaslíka, jak dnes astronomové říkají. Právě jeho uchvátil objekt se jménem Nibiru, který se mu na oběžné dráze postavil. Rádža Slunce, jak bylo řečeno, v době svého zániku ještě bylo odvrženo od Slunce do úctyhodné vzdálenosti a zaujalo velmi protáhlou oběžnou dráhu. Takže ho Anunnaki, kteří přišli z Nibiru do našeho světa, pojmenovali Marduk. Marduk se stal jejich kotvou v naší sluneční soustavě, kotvou pro Nibiru. Anunnaki tedy řekli lidem o Mardukovi a Nibiru, kteří začali být uctíváni v Babylónii i v celé Mezopotámii.

Ale v tomto temném věku nevědomosti se starověkým Babyloňanům zjevil ještě jiný „bůh“ - podvodník, který si říkal Marduk. Nebyl to ani Anunnaki.

...Tady v chrámu se náhle ze zdi vynořil blok. Za ním se ukázala zlatá cihla podlouhlého tvaru. Byla to nějaká tabulka, celá pokrytá klínovým písmem, které do Babylónu přinesl ještě Ummuzu. Zdálo se, že klínové znaky vzplanuly ohněm a v nitru mi zaznělo: *„Bojte se Nibiru a jejich poslů, ale také se bojte mezihvězdných pirátů a lupičů ze světa temnoty, kteří se shromáždili nedaleko vašeho světa. Jsou to zástupci různých temných civilizací a planet, ale jejich jediným cílem je vláda nad vámi...“*

Kdo jsou tito piráti, napadlo mě tehdy. A pak se mi před očima vznášel egyptský nápis v hieroglyfech. *„Král Štír, který přišel do Egypta a zotročil ho, který zničil první dynastii Osirise.“* Nápis zmizel... Ale pak jsem uviděla kamenné figurky strašlivých indiánských božstev Mayů a dalších. *„Tito také“* - pokračoval vnitřní hlas. *„Byli to vesmírní piráti, kteří přišli k Indiánům pro krvavou daň a brali na sebe jména dávných Učitelů těchto národů, ale to je jiný příběh...“* Marduk, který se objevil v Babylónu, je také jedním z těchto pirátů. Nepřišel sám, ale, jak bychom řekli, s „přítečkyní“ a družinou. Přivlastnila si jméno starověké Ištar a pod rouškou bohyně začala přicházet k lidem. Falešná Ištar začal říkat, že aby byly země lidí úrodné, musí v chrámu pořádat orgie. Tak se zrodil babylonský falický kult. A chrám byl zaplaven kněžkami-prostitutkami. Marduk a falešná Ištar byli přijati kněžími, potomky Cháma, protože to vše šlo na ruku Anunnaki. Jejich experiment na snížení vědomí lidí a vhánění nízkých energií na Zemi pokračoval.

Na rozdíl od starověkých bohů byli piráti extrémně zlí. Nově se objevivší Ištar změnila milence, zabíjela je a shazovala z věže „jako oběť“ Mardukovi. Nejkrásnější dívky země byly přiváděny k němu do horního chrámu, kde byla umístěna obrovská postel pro zábavu. Věřilo se, že Bůh sám sestupuje z nebe, aby počal božské děti. Chrám se proměnil v útulek zvrhlosti, kde sloužily chrámové prostitutky. Tehdy začaly velké hříchy a Babylón se stal „velkou nevěstkou“.

Ti, kteří přišli s novým „bohem“, mluvili svým vlastním jazykem. Babyloňané mu nerozuměli a mysleli si, že tak hovoří bohové. To bylo také zmíněno v Bibli jako babylonské zmatení, ke kterému došlo kvůli vzájemnému nepochopení jazyka a následnému pomalému ničení nedokončené věže.

Ve skutečnosti v té době poblíž Země prolétala kometa. Přitahovaly ji energie zla a zvrácenosti. Vždyť nejen Babylón klesl tak nízko. Ve stejné době vzkvétala loupežnická města Sodoma a Gomora. Kometa se rozpadla na mnoho kousků, z nichž některé spadly na Sodomu a Gomoru (viz téma: Sodoma a Gomora - jak to bylo...).

Jeden z kousků explodoval nad Babylonskou věží, úplně ji spálil a zůstala po ní jen roztavená základna. Zde zemřeli pirát Marduk i falešná Ištar. Okolí se otřásl strašlivým výbuchem, země se zachvěla, řeky se rozvodnily a tekly nazpět, zaplavující vše kolem a zanášející bahnem. Obyvatelé v hrůze prchali před živly. „Babylonská nevěstka“ padla.

Město dlouho chátralo a bylo pokryto bažinami.

V žilách šlechticů, kterým se podařilo uprchnout, však stále kolovala krev toho falešného boha. Babylón byl králem Nebukadnesarem znovu obnoven, téměř tak, jaký byl v době, kdy jej postavili první Noemovi potomci. Pouze věž se už obnovit nedala. Lidé, a dokonce i s takovými neřestmi, nemohli opakovat stvoření Učitelů ze Siria.

Cihly už nedržely na roztavených základech. Nové zikkuraty (jak se takovým stavbám říká) se stavěly poblíž. Po Nebukadnesarovi bylo město přestavěno stejným způsobem.

V prázdné místnosti na vrcholu chrámu-věže stále blikaly obrazy. Vždyť stále stojí, jen v jiné dimenzi. Věž opustila Babylón-nevěstku, ale zůstala v prostoru Šambaly, která není jen v Tibetu, ale v jemnohmotném světě Země vůbec, jak říkal vnitřní hlas. *„Anunnaki, piráti a další páchali zlo na našem světě, pokrřivili a zmrzčili ho i vnímání lidí a naplnili prostor nízkými energiemi. Ale prastaré krystaly a chrámy, které se přesunuly do jemnohmotné roviny, nadále drží naši planetu a Učitelé odtud pokračují v pomoci těm, kteří je slyší...“* Tak to bylo řečeno.

Zapsala Valeria Kolcova 09.02.2014